

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 76.045 van 30 september 1998
in de zaken A. 47.281/IX-419
47.365/IX-420
48.171/IX-421.**

In zake : I. François REYNIERS,
wonende te LONDERZEEL,
Polderstraat 60-A1

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. MARISSENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Molière laan 183,
2. de procureur-generaal bij het Hof van
Beroep te Brussel,
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie
R. BÜTZLER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Villegaslaan 33-34.

In zake : II. François REYNIERS,
wonende te LONDERZEEL,
Polderstraat 60-A1.

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. MARISSENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Molière laan 183,
2. de procureur-generaal bij het Hof van
Beroep te Brussel.

In zake : III. François REYNIERS,
wonende te LONDERZEEL,
Polderstraat 60-A1.

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. MARISSENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Molière laan 183,

2. de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat François REYNIERS op 10 juni 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 5 mei 1992 waarbij de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel, hem bij ordemaatregel, in het belang van de dienst voorlopig in zijn ambt schorst vanaf 5 mei 1992 voor een termijn van één maand;

Gezien het verzoekschrift dat François REYNIERS op 19 juni 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 4 juni 1992 waarbij de Minister van Justitie de voorlopige schorsing van 5 mei 1992 voor de duur van twee maanden verlengt met ingang van 5 juni 1992;

Gezien het verzoekschrift dat François REYNIERS op 7 september 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 4 augustus 1992 waarbij de Minister van Justitie de voorlopige schorsing met ingang van 5 augustus 1992, voor onbeperkte duur verlengt;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord in de zaak nr. A. 47.281/IX-419;

Gezien de memories van antwoord van de eerste verwerende partij en de memories van wederantwoord in de zaken nrs. A. 47.365/IX-420 en 48.171/IX-421;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de beschikkingen van 23 oktober 1997 die de neerlegging ter griffie van de verslagen en van de dossiers gelasten;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan partijen en gezien de laatste memories van verzoeker en van de verwerende partijen in de zaak nr. A. 47.281/IX-419, en de laatste memories van verzoeker en van de eerste verwerende partij in de zaken nrs. A. 47.365/IX-420 en 48.171/IX-421;

Gelet op de beschikkingen van 2 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 september 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor verzoeker, van Advocaat E. MARISSENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en ook loco Mr. R. BÜTZLER voor de tweede verwerende partij in de zaak nr. A. 47.281/IX-419;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de bovenvermelde zaken dermate met elkaar zijn verbonden dat het wenselijk is dat ze worden gevoegd;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak reeds werden samengevat in het arrest nr. 39.156 van 3 april 1992 waarbij twee voorgaande ministeriële besluiten van 23 maart en 22 juni 1990 tot schorsing van verzoeker uit zijn ambt werden vernietigd; dat hieraan de volgende gegevens dienen te worden toegevoegd :

1.1. Op 29 april 1992 richt de procureur des Konings te Brussel volgende brief tot verzoeker :

"Ik heb de eer U ervan in kennis te stellen dat de Heer Procureur-generaal te Brussel overweegt om U, overeenkomstig artikel 8quinquies van het Koninklijk Besluit van 3 april 1929 houdende inrichting van de openbare veiligheid, in het belang van de dienst, voorlopig te schorsen bij ordemaatregel.

Gemachtigd door de Heer Procureur-generaal om U in zijn naam te verhoren, nodig ik U dan ook uit in mijn kabinet op maandag 4 mei 1992 om 9 uur 30. Het staat U vrij U bij die gelegenheid te laten bijstaan door uw raadsman".

1.2. Op 4 mei 1992 verschijnt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, voor B. DEJEMEPPE, procureur des Konings te Brussel, bijgestaan door A. WINANTS, eerste substituut-procureur des Konings te Brussel.

1.3. Op 5 mei 1992 neemt de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel de eerste bestreden beslissing.

Ze luidt als volgt :

"...
Besluiten
dat de heer François REYNIERS, hoofdcommissaris voor gerechtelijke opdrachten bij het parket bij de

rechtbank van eerste aanleg te Brussel, bij ordemaatregel, in het belang van de dienst, voorlopig in zijn ambt geschorst wordt vanaf 5 mei 1992 voor een termijn van één maand".

Deze beslissing vormt het voorwerp van het eerste annulatieberoep (zaak A. 47.281).

1.4. Op 26 mei 1992 verschijnt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, opnieuw voor B. DEJEMEPPE, procureur des Konings te Brussel, bijgestaan door eerste substituut A. WINANTS.

1.5. Op 4 juni 1992 neemt de Minister van Justitie het besluit waarbij de voorlopige schorsing van verzoeker voor de duur van twee maanden verlengd wordt met ingang van 5 juni 1992.

De motivering stemt nagenoeg overeen met deze opgenomen in de eerste beslissing van de procureur-generaal van 5 mei 1992. Zij refereert bovendien aan het met redenen omkleed advies van de procureur-generaal van 29 mei 1992.

Dit ministerieel besluit vormt het voorwerp van het tweede annulatieberoep (zaak A. 47.365).

1.6. Op 29 juni 1992 vordert de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel de verlenging voor onbepaalde duur van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel. De vordering wordt als volgt gemotiveerd :

"B. Het gerechtelijk onderzoek lastens de heer REYNIERS.

Het onderzoek nr. 107/90 van de heer onderzoeks-rechter BULTHE te Brussel zal binnenkort meegedeeld worden aan de heer Procureur des Konings, om vorderingen te nemen met het oog op de regeling van de procedure door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

C. Besluit.

Het feit zelf van het bestaan van een zeer omvangrijk onderzoek over feiten waarbij de heer REYNIERS betrokken schijnt te zijn, en die omschreven kunnen

worden als valsheden in geschriften en gebruik ervan, passieve omkoping van ambtenaar en belangenenneming tasten ernstig het gezag aan waarover betrokkene moet kunnen beschikken om de brigade, in hoedanigheid van hoofdcommissaris te leiden.

De rechtsonderhorigen zouden er aanstoot kunnen aan nemen dat enquêtes waarbij zij betrokken zijn, geleid worden door een hoofdcommissaris die zelf gewikkeld is in een omvangrijk onderzoek. Toelaten dat de heer REYNIERS zijn functies uitoefent zou het vertrouwen dat de burger moet stellen in de gerechtelijke politie ernstig aantasten.

Het geheel van deze elementen wijst op de absolute noodzaak de voorlopige schorsing, bij ordemaatregel, van de heer François REYNIERS officier-hoofdcommissaris bij het parket bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel te verlengen voor onbepaalde duur, met ingang van 5 augustus 1992."

1.7. Op 20 juli 1992 behandelt het Regelingscomité van de gerechtelijke politie de vordering van de procureur-generaal.

Uit het proces-verbaal van de zitting blijkt dat de procureur des Konings van Brussel en zijn plaatsvervanger niet werden opgeroepen, conform de rechtspraak van de Raad van State, arrest nr. 39.156 van 3 april 1992; dat de procureur-generaal van Brussel zich terugtrekt vóór de beraadslaging van het Regelingscomité en dat hij vervangen wordt door de plaatsvervanger van de procureur-generaal van Gent.

Het Regelingscomité adviseert bij 6 stemmen voor en 3 stemmen tegen dat er geen aanleiding is tot verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel.

De motivering luidt als volgt :

"Overwegende dat het Regelingscomité, na geheime stemming, van oordeel is dat er geen voldoende redenen gekend zijn om de schorsing te handhaven zoals geformuleerd door de heer Procureur-generaal te Brussel".

De Voorzitter van het Regelingscomité, de Procureur-generaal van Antwerpen, en de Secretaris-verslaggever J. de CODT, substituut-procureur te Brussel, nemen niet deel aan de stemming.

1.8. Op 27 juli 1992 nodigt de procureur des Konings te Brussel verzoeker uit voor een verhoor op 30 juli 1992.

1.9. Het proces-verbaal van de hoorzitting op 30 juli 1992 herneemt voornamelijk dezelfde grieven die reeds voorkomen in de P.V.'s van 4 mei en 26 mei 1992.

1.10. Op 4 augustus 1992 neemt de Minister van Justitie het besluit waarbij de voorlopige schorsing van verzoeker voor onbeperkte duur verlengd wordt.

De motieven luiden als volgt :

"Gelet op het met redenen omkleed advies van 20 juli 1992 door de nederlandstalige afdeling van het regelingscomité van de gerechtelijke politie, zetelend zoals in tuchtzaken;

Gelet op het verhoor van de heer Fr. REYNIERS op 30 juli 1992 door de heer Procureur des Konings te Brussel, handelend op onze delegatie;

Overwegende dat er een zeer omvangrijk onderzoek loopt over feiten waarbij de heer Fr. REYNIERS betrokken schijnt te zijn en dat het gezag waarover betrokkene moet kunnen beschikken om een brigade van gerechtelijke politie, in de hoedanigheid van hoofd-commissaris te leiden, ernstig aantast;

Overwegende dat volgens de Procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel het onderzoek door de onderzoeksrechter geleid, binnenkort zal meegedeeld worden aan de Procureur des Konings om vorderingen te nemen met het oog op de regeling van de procedure door de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel;

Overwegende dat de rechtsonderhorigen er aanstoot kunnen aan nemen dat enquêtes waarbij zij betrokken zijn, geleid worden door een hoofdcommissaris die zelf verwickeld is in een omvangrijk onderzoek;

Overwegende dat het derhalve in het belang van de dienst absoluut noodzakelijk is de voorlopige schorsing bij ordemaatregel van de Heer Fr. REYNIERS te verlengen, ondanks het met redenen omkleed advies van 20 juli 1992 door de nederlandstalige afdeling

van het regelingscomité van de gerechtelijke politie, zetelend zoals in tuchtzaken."

Dit ministerieel besluit vormt het voorwerp van het derde annulatieberoep (zaak A. 48.171).

1.11. Bij arrest van 13 juni 1996 wordt verzoeker veroordeeld :

"... uit hoofde van de tenlastelegging B.1 (heromschreven) :

- tot een gevangenisstraf van tien maanden;
- tot een geldboete van tweehonderdvijftig frank;

Veroordeling waarvan de tenuitvoerlegging gedurende drie jaar zal worden uitgesteld enkel wat betreft de nog niet ondergane hoofdgevangenisstraf volgens de termen van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

De boete van 250 frank, bij toepassing van de wet op de opdecimen te verhogen met 250 frank x 80 of 20.000 frank en bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een gevangenisstraf waarvan de duur wordt bepaald op één maand;"

Het Hof van Beroep beoordeelt deze tenlastelegging B.1 als volgt :

"- De tenlastelegging B.1 :

Overwegende dat vermelde tenlastelegging B.1 in hoofde van de beklaagden Noël GILISEN, Alfred KLEE en François REYNIERS betrekking heeft op het opstarten en doen werken van de N.V. MULECTRO;

Overwegende dat deze tenlastelegging die, na heromschrijving, door de eerste rechter bewezen werd verklaard, bewezen is gebleven na onderzoek van de zaak door het hof;

Dat op basis van de elementen vervat in het strafdossier vaststaat dat de drie beklaagden bewust, als dader of mededader, valsheid in geschriften hebben gepleegd door valse facturen op te stellen ten nadele van de B.T.W.-administratie en dit met bedrieglijk opzet of het oogmerk om te schaden;

Overwegende dat de eerste rechter de feitelijke omstandigheden correct heeft uiteengezet en het hof hiernaar verwijst; dat beklaagde Noël GILISEN aan beklaagde François REYNIERS voorstelde om te infiltreren in het carrousel-milieu, hetgeen door deze laatste, niettegenstaande negatief advies van zijn ondergeschikte HOLSTEYN, werd toegestaan; dat door beklaagde Noël GILISEN een beroep werd gedaan op een

stroman, hetzij beklaagde Alfred KLEE, die reeds meermaals met Noël GILISEN had samengewerkt en die over een ruime ervaring in het carrousel-milieu beschikte; dat beklaagden Noël GILISEN en Alfred KLEE evenwel de infiltratie enkel als voorwendsel gebruikten en beklaagde François REYNIERS misleidden teneinde een gans net carrouselfirma's op te richten om zoveel mogelijk illegale winsten te maken en zich persoonlijk te verrijken;

Overwegende dat alhoewel ditzelfde opzet niet is bewezen in hoofde van beklaagde François REYNIERS, die enkel de bedoeling had om middels infiltratie inlichtingen te bekomen, de ten laste gelegde feiten in zijn hoofde strafbaar blijven, vermits ook dit opzet onrechtmatig is daar de inlichtingen enkel konden worden bekomen door valsheid in geschriften te plegen, terwijl daartoe geen enkele wettelijke rechtvaardigingsgrond bestond en vermits bovendien beklaagde François REYNIERS in gebreke bleef, toen hij de werkelijke bedoelingen van de beide andere beklaagden kende, zijn gezag als officier van gerechtelijke politie aan te wenden om aan deze misdadige praktijken een einde te stellen;".

1.12. Bij arrest van 4 februari 1997 verwerpt het Hof van Cassatie de voorzieningen in cassatie;

2. Over de gegrondheid van de beroepen.

2.1. Het eerste annulatieberoep A. 47.281.

2.1.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij stelt dat hij niet op voorhand in kennis werd gesteld van de redenen van zijn oproeping, dat hij geen uitleg heeft kunnen geven over de ten grondslag liggende feiten en over de redenen die zouden verband houden met het belang van de dienst, dat hij niet beschikte over een redelijke termijn om op nuttige wijze zijn standpunt uiteen te zetten, dat hem geen inzage in het dossier werd gegeven, dat aldus de hoorplicht wordt geschonden, dat hij pas woensdagavond, 29 april 1992, na de normale sluitingsuren, de oproep heeft ontvangen om op maandag 4 mei 1992 te 9.30 uur gehoord te worden, dat zijn raadsman niet

werd ontboden of ingelicht, dat gezien 1 mei een feestdag is, hij amper een werkdag kreeg om zijn raadsman te raadplegen en zijn verweer voor te bereiden, dat de oproep van 29 april geen eigenlijke redenen vermeldde, doch enkel "het belang van de dienst", dat de redenen die "vandaag" een schorsing rechtvaardigen, ter plaatse werden meegedeeld, te weten het gerechtelijk onderzoek 107/90, dat een verdediging over de concrete feiten was uitgesloten;

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het recht van verdediging niet mag verward worden met de hoorplicht, dat verzoeker geen recht van verdediging diende uit te oefenen door het weerleggen van de strafbare feiten, dat hij enkel zijn standpunt diende voor te bereiden over de invloed van het lopend strafonderzoek op de goede werking van de dienst waarvan hij de leiding heeft, dat hiertoe vier volle dagen, 30 april tot 3 mei, voldoende waren, dat het niet-oproepen van zijn raadsman niets ter zake doet, dat de aard van de overwogen maatregel in de oproeping werd gepreciseerd, dat op dat ogenblik het begrip "in het belang van de dienst" niet moet ingevuld worden, dat de hoorvergadering juist hierop gericht is het standpunt van de betrokkene daarover te kennen, dat zij niet erop gericht is het al dan niet bewezen zijn van de in het strafonderzoek ten laste gelegde feiten na te gaan, dat wel diende nagegaan te worden of het lopende strafonderzoek voldoende is om de overwogen ordemaatregel te schragen, dat verzoeker bovendien reeds vóór 29 april 1992 op de hoogte was van de algemene teneur van de ten laste gelegde feiten, dat elke dossierinzage tegen het geheim van het strafonderzoek zou ingaan;

2.1.1.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord vooreerst een gedetailleerd relaas van de feiten geeft na het vernietigingsarrest van 3 april

1992 tot eind april 1992; dat hij er de aandacht op vestigt dat hij in die periode niet verder werd verhoord in het kader van het lopend strafrechtelijk onderzoek; dat hij van oordeel blijft dat hij niet vooraf in kennis werd gesteld van al de feiten die de maatregel van schorsing konden wettigen, evenmin van de motieven, verband houdende met het belang van de dienst, dat hem geen redelijke termijn werd toegekend om op nuttige wijze zijn repliek voor te bereiden;

2.1.1.4.1. Overwegende dat een vernietigingsarrest niet verhindert dat een overheid wiens beslissing werd vernietigd, opnieuw kan beslissen, desnoods dezelfde beslissing kan nemen, op voorwaarde dat zij het gezag van het vernietigingsarrest eerbiedigt; dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid behoort om te oordelen of de beslissing al dan niet moet worden genomen;

2.1.1.4.2. Overwegende dat de voorliggende zaak nauw verbonden is met de procedures die in 1990 werden gevoerd en die (toen reeds) gegrond waren op vier strafvervolgingen in verband met verzoeker, waaronder het gerechtelijk onderzoek 107/90; dat de motieven die ten grondslag lagen van de eerste schorsingsbesluiten van 23 maart 1990 en 22 juni 1990 dezelfde zijn; dat deze omstandigheden uiteraard meetellen wanneer de vraag moet beantwoord worden of verzoeker vooraf kennis had van de feiten op grond waarvan de schorsing werd overwogen en of hij voldoende tijd heeft gehad om zich voor te bereiden op het verhoor; dat een termijn van vier dagen om een verhoor voor te bereiden in het algemeen als voldoende kan worden geacht;

2.1.1.4.3. Overwegende dat artikel 8quinquies, eerste tot derde lid, van het koninklijk besluit van 3 april 1929 houdende inrichting van de openbare veiligheid,

zoals het was ingevoegd bij koninklijk besluit van 23 september 1959, luiden als volgt :

"De gerechtelijke officier of agent, die onder strafvervolging of tuchtonderzoek staat, kan, bij ordemaatregel, voorlopig in zijn ambt worden geschorst. Voorlopige schorsing is geen tuchtstraf.

Zij kan voor een termijn van één maand uitgesproken worden door de Minister van Justitie of door de procureur-generaal. Zij kan, op een met redenen omkleed advies van de procureur-generaal, door de Minister van Justitie verlengd worden.

Duurt de schorsing echter langer dan drie maanden, dan wint de Minister het met redenen omkleed advies in van het regelingscomité der gerechtelijke politie, zitting houdende zoals in tuchtzaken";

dat de uitnodiging voor het verhoor op 4 mei 1992 op 29 april 1992 aan verzoeker werd bezorgd; dat aldus aan verzoeker een termijn van vier dagen werd toegekend om zijn standpunt voor te bereiden; dat de uitnodiging vermeldt : "de Heer Procureur-generaal te Brussel overweegt om U, overeenkomstig artikel 8quinquies, van het koninklijk besluit van 3 april 1929 houdende inrichting van de openbare veiligheid, in het belang van de dienst, voorlopig te schorsen bij ordemaatregel"; dat deze uitnodiging, samengelezen met artikel 8quinquies, waarvan het eerste lid stelt dat de gerechtelijke officier die onder strafvervolging staat, bij ordemaatregel kan worden geschorst, er voor verzoeker geen twijfel liet over bestaan dat het feit dat aanleiding gaf tot de overwogen schorsing, de strafvervolging was waarvan hij het voorwerp uitmaakte; dat in de uitnodiging duidelijk de aard van de maatregel, een schorsing bij ordemaatregel, voorlopig, en in het belang van de dienst, werd aangegeven; dat een schorsing in het ambt uiteraard de verwijdering uit de dienst -in casu de leiding van de gerechtelijke politie bij het parket van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel- met zich brengt; dat aan verzoeker de kans werd geboden hierover op nuttige wijze zijn standpunt te bepalen; dat de uitnodiging tevens vermeldde dat verzoeker door zijn

raadsman kon worden bijgestaan; dat blijkt uit het Proces-Verbaal dat verzoeker tijdens het verhoor inzage vraagt van de strafdossiers; dat hij aldus de aard van de schorsing uit het ambt, een ordemaatregel omdat hij het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijk onderzoek, verwart met de verdediging ten gronde op strafrechtelijk gebied; dat niet de inhoud van deze strafvervolgning ter sprake moest komen, doch enkel het feit van de strafvervolgning en de weerslag daarvan op de uitoefening van de leiding van de gerechtelijke politie te Brussel; dat het geheim van het onderzoek in strafzaken zich ertegen verzet dat verzoeker daarover (de inhoud van de strafvervolgning) nauwkeurig werd ingelicht; dat uit het Proces-Verbaal eveneens blijkt dat, op de vraag van de procureur des Konings naar de weerslag van het strafrechtelijk onderzoek op de werking van de gerechtelijke politie te Brussel, verzoeker antwoordt met een verwijzing naar het advies dat het Regelingscomité op 14 juni 1990 had gegeven, waarbij vier parketmagistraten en vier op de vijf officieren van gerechtelijke politie er geen bezwaar tegen hebben gehad dat verzoeker aan het hoofd zou blijven van de brigade van de gerechtelijke politie te Brussel; dat hij aldus zijn standpunt heeft kunnen bepalen over de eventuele weerslag van het strafonderzoek op de dienst; dat dit standpunt echter niet belet dat de bevoegde overheid, de procureur-generaal, een andere mening kan zijn toegedaan, hetgeen blijkt uit de motivering van het bestreden besluit; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van opnieuw de hoorplicht, de fundamentele rechtsbeginselen, het recht van verdediging, artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 14 van het BUPO-Verdrag en van het beginsel van de gelijkheid der wapens; dat hij stelt dat tijdens het

verhoor van 4 mei 1992 melding werd gemaakt van een gerechtelijk onderzoek 107/90, waarvan werd gepreciseerd dat het aanleiding kan geven tot andere tenlasteleggingen, dat in dit verband geen enkel bescheid aan verzoeker ter inzage werd voorgelegd, dat hem nog geen enkele kans werd verleend het strafdossier in te kijken, dat een ernstige uitoefening van het recht van verdediging daardoor uitgesloten is, dat de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel de staat van het strafonderzoek wel kent, en verzoeker niet, hetgeen de gelijkheid van wapens schendt, dat men hem had moeten onderwerpen over de feiten die hem strafrechtelijk worden verweten;

2.1.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoeker de hoorplicht inzake ordemaatregelen verwacht met het recht van verdediging in tuchtzaken, dat de procureur-generaal over meer gegevens beschikt over de lopende strafonderzoeken, dat dit een loutere vaststelling is die de geldigheid van de genomen beslissing niet aantast, dat van enige noodzaak tot een contradictoir debat over de materialiteit van de tenlasteleggingen geen sprake kon zijn, dat de organen van het Openbaar Ministerie hier optreden in een administratieve functie voor de organisatie en de goede werking van de brigade der gerechtelijke politie te Brussel;

2.1.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat hem sedert twee jaar geen enkele kans werd gegeven het strafdossier in te kijken, dat bezwaarlijk nog kan geschermd worden met het geheim van het onderzoek;

2.1.2.4. Overwegende dat nogmaals moet vastgesteld worden dat voor het nemen van de ordemaatregel van schorsing uit het ambt, het enkelvoudig feit van het bestaan van een strafvervolgung lastens een gerechtelijk

officier, toelaat die maatregel te treffen; dat het onderzoekdossier 107/90 geen nieuw dossier was, doch reeds openstond sedert 21 maart 1990; dat het op zich geen nieuw feit inhoudt om de overwogen maatregel te treffen en om als grondslag ervoor in aanmerking te komen, ongeacht of het al dan niet tot andere tenlasteleggingen kon leiden; dat voor de beoordeling van de schorsing uit het ambt, noch de inzage in de strafdossiers, noch een discussie over de feiten, dienstig kon zijn; dat enkel diende nagegaan te worden welke de weerslag kon zijn van een lopend strafonderzoek op de werking van de brigade gerechtelijke politie Brussel; dat verzoeker zoals reeds hiervoren aangetoond, zijn standpunt heeft kunnen geven tijdens het verhoor; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.1.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel opnieuw de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij stelt dat hij diende gehoord te worden door de procureur-generaal die de maatregel moest treffen, dat er niet kon gedelegeerd worden;

2.1.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de Raad van State reeds in het arrest van 3 april 1992 heeft aangehaald dat niets zich verzet tegen het delegeren van de hoorplicht gezien de afwezigheid van een uitdrukkelijk wettelijk of reglementair verbod, dat hetgeen geldt voor de Minister, ook toepassing kan vinden op de procureur-generaal, dat de procureur des Konings overigens de onmiddellijke hiërarchische overste is van verzoeker;

2.1.3.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat één arrest niet betekent dat dit ook in alle andere gevallen zo moet zijn;

2.1.3.4. Overwegende dat, behoudens wettelijke of reglementaire bepaling in andersluidende zin, niet is vereist dat de betrokkene wordt gehoord door de overheid zelf die de maatregel neemt; dat de overheid daartoe een andere persoon kan aanwijzen; dat, in aanmerking genomen dat verzoeker onder de leiding en het gezag staat van de Procureur des Konings te Brussel, het in de rede ligt dat de procureur-generaal die magistraat met het horen belastte; dat het derde middel niet gegrond is;

2.1.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel een schijn van partijdigheid aanvoert; dat hij stelt dat de strafvervolgingen werden geïnitieerd door de procureur-generaal en de procureur des Konings te Brussel, dat eerste substituut A. WINANTS verschillende processen-verbaal heeft opgesteld en nu ook op 4 mei 1992 het proces-verbaal heeft geredigeerd, dat deze ook de bevestiging van het aanhoudingsmandaat tegen verzoeker had gevorderd, doch niet gevolgd werd door de Kamer van Inbeschuldigingstelling, dat de procureur-generaal zelf op 14 juni 1990 voor het Regelingscomité de schorsing van onbepaalde duur had gevraagd, dat daardoor de partijdigheid of de schijn van partijdigheid bewezen wordt;

2.1.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat opnieuw het onderscheid moet gemaakt worden tussen organen van het Openbaar Ministerie in hun functie van uitvoerders der publieke vordering, en dezelfde organen in hun functie van organisator van de dienst der gerechtelijke politie, dat bovendien het strafonderzoek volledig onafhankelijk verloopt onder de aansprakelijkheid van de onderzoeksrechter en afgescheiden is van de zorg die de procureur-generaal moet dragen voor de goede werking van de gerechtelijke politie;

2.1.4.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat in de gegeven omstandigheden de partijdigheid minstens de schijn van partijdigheid, aanwezig is;

2.1.4.4. Overwegende dat de hoorplicht, als regel van goed bestuur en billijke rechtspleging, niet inhoudt dat degene die hoort op enige wijze stelling neemt; dat in dit geval de opdracht van de overheid die hoort er enkel in bestaat de schriftelijke uitleg van de betrokkene te aanhoren of zijn mondelinge uitleg op te nemen in een proces-verbaal; dat verzoeker derhalve kon gehoord worden door de procureur des Konings, bijgestaan door een eerste substituut, wiens opdracht er enkel in bestond de uitleg van verzoeker in een proces-verbaal op te nemen; dat ten aanzien van de procureur-generaal dient te worden vastgesteld dat hem in de huidige procedure geen partijdigheid of schijn van partijdigheid kan toegeschreven worden; dat trouwens, indien de procureur-generaal de bestreden beslissing niet zelf had genomen, de Minister van Justitie die maatregel diende te treffen, hetgeen in hoofde van deze, gelet op de vernietiging van zijn voorgaande besluiten van 23 maart 1990 en 22 juni 1990, ook partijdigheid zou doen vermoeden daar hij, door op zijn vroegere mening terug te komen, gezichtsverlies zou lijden; dat wanneer deze redenering ook zou doorgetrokken worden ten aanzien van de procureur-generaal, stellende dat hij zich over die aangelegenheid reeds een eigen mening had gevormd, dit tot gevolg zou hebben dat geen enkele rechtsgeldige beslissing nog zou kunnen genomen worden inzake verzoekers administratieve toestand; dat het vierde middel niet gegrond is;

2.1.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel de schending aanvoert van artikel 8quinquies, derde lid, van het voormeld koninklijk besluit van 3 april 1929 en de onredelijkheid van de motieven; dat hij stelt dat de

bestreden beslissing in feite een verlenging betekent van een schorsing die reeds op 23 maart 1990 was ingegaan, dat, luidens artikel 8quinquies, derde lid, van het koninklijk besluit van 3 april 1929, de schorsing die langer duurt dan drie maanden, enkel door de Minister van Justitie kan uitgesproken worden na advies van het Regelingscomité, dat bovendien de consideransen van het bestreden besluit een eigen appreciatie van de procureur-generaal weergeven die volledig ontzenuwd wordt door het advies van het Regelingscomité gegeven op 14 juni 1990 dat met 8 stemmen op 10 oordeelde dat er geen aanleiding was tot verlenging van de voorlopige schorsing, dat de beoordeling van de procureur-generaal elke redelijke grond mist;

2.1.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het in casu om een nieuwe schorsing gaat, voor een eerste duur van een maand, zodat elke relevantie van een advies van het Regelingscomité onbestaande is, dat het advies van 14 juni 1990 op een vorige schorsingsmaatregel van onbepaalde duur betrekking had, dat het arrest van 3 april 1992 bovendien werd uitgevoerd zodat een nieuwe situatie is ontstaan;

2.1.5.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat er feitelijk sprake is van een verlenging van een schorsing en dat artikel 8quinquies, derde lid, van toepassing was;

2.1.5.4.1. Overwegende dat, na het vernietigingsarrest van 3 april 1992, de bestreden besluiten van 23 maart 1990 en 22 juni 1990 geacht moeten worden nooit te hebben bestaan; dat de bevoegde overheid derhalve terecht heeft gehandeld overeenkomstig artikel 8quinquies, eerste en tweede lid, van het koninklijk besluit van 3 april 1929; dat bijgevolg de thans bestreden beslissing van 5 mei 1992 als een eerste schorsing bij

ordemaatregel dient beschouwd te worden; dat in deze gegeven omstandigheden geen toepassing dient gemaakt te worden van het derde lid van artikel 8quinquies;

2.1.5.4.2. Overwegende dat de eigen appreciatie van de procureur-generaal, zoals zij tot uiting komt in de overwegingen van de bestreden beslissing niet onredelijk kan worden genoemd; dat wanneer het hoofd van de brigade van de gerechtelijke politie te Brussel ernstig in opspraak komt door een gerechtelijk onderzoek met verscheidene betichtingen, het niet onredelijk is te stellen dat dit "ernstig het gezag aantast waarover betrokkene moet kunnen beschikken om de brigade, in hoedanigheid van hoofdcommissaris te leiden", en het evenmin onredelijk kan genoemd worden te stellen "dat ook de rechtsonderhorigen er aanstoot zouden kunnen aan nemen dat enquêtes waarbij zij betrokken zijn, geleid worden door een hoofdcommissaris die zelf gewikkeld is in een omvangrijk onderzoek; dat toelaten dat de heer REYNIERS zijn functies uitoefent, het vertrouwen dat de burger moet stellen in de gerechtelijke politie ernstig zou aantasten; dat op grond van het geheel van deze elementen het belang van de dienst vereist dat de heer REYNIERS thans de functie van hoofdcommissaris van de brigade Brussel niet uitoefent"; dat het advies van het Regelingscomité, gegeven op 14 juni 1990, niets verandert aan de pertinentie van deze appreciatie; dat er rekening moet worden gehouden met de hoedanigheid van de persoon, de belangrijkheid van zijn ambt, de weerslag van de feiten op het aanzien van het ambt; dat in casu de procureur-generaal te Brussel niet anders heeft geoordeeld, wanneer hij de belangrijkheid van verzoekers ambt en de weerslag van het strafonderzoek op de rechtsonderhorigen bij zijn appreciatie betreft; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.2. Het tweede annulatieberoep A. 47.365.

2.2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 8quinquies, tweede lid, van voormeld koninklijk besluit van 3 april 1929; dat hij stelt dat niet kan nagegaan worden of de Minister van Justitie het bestreden besluit heeft genomen, dat het toegezonden afschrift niet aantoonst dat de Minister van Justitie het bestreden besluit ondertekend heeft;

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat een onregelmatigheid in de betekening, geen schending inhoudt van een substantieel vormvereiste;

2.2.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat niet een onregelmatigheid in de kennisgeving van het bestreden besluit wordt aangeklaagd, doch wel een onregelmatigheid betreffende het verlengingsbesluit zelve, dat blijkbaar niet in tempore non suspecto werd gesigneerd door de Minister;

2.2.1.4. Overwegende dat het administratief dossier inderdaad geen afschrift van het door de Minister zelf ondertekend besluit bevat; dat bij brief van 27 augustus 1997 het bevoegde lid van het auditoraat een vooreensluitend verklaard afschrift heeft gevraagd van het door de Minister van Justitie ondertekend besluit; dat de verwerende partij dit op 11 september 1997 heeft toegezonden; dat er derhalve geen betwisting kan bestaan over het optreden van de ter zake bevoegde overheid, te weten de Minister van Justitie; dat de niet-toezending van een afschrift van het ondertekend besluit de wettigheid van het besluit zelf niet aantast; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de hoorplicht; dat hij het betoog herhaalt van zijn eerste middel aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing, met dit verschil dat hij thans drie werkdagen heeft gekregen om zijn raadsman te raadplegen en zijn verweer voor te bereiden, en dat hij geen kennis heeft gekregen van het advies van de procureur-generaal van 29 mei 1992;

2.2.2.2. Overwegende dat ook het verweer van de verwerende partij overeenstemt met de memorie van antwoord neergelegd in de eerste zaak; dat zij aanstipt dat verzoeker over vijf dagen beschikte om zijn standpunt voor te bereiden, te weten van 21 mei tot 25 mei 1992;

2.2.2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord herhaalt dat hij pas op donderdag 21 mei 1992 de uitnodiging voor de hoorzitting op dinsdag 26 mei 1992 heeft ontvangen, dat hij amper drie werkdagen ter beschikking kreeg voor het verweer; dat hij bovendien dezelfde grieven herhaalt als uiteengezet in de eerste zaak;

2.2.2.4. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.1.4.1. - 2.1.1.4.3.), met dien verstande dat de uitnodiging van 20 mei 1992, op 21 mei door verzoeker ontvangen, hem een termijn van vijf dagen heeft toegekend om zijn standpunt voor te bereiden voor de hoorzitting op 26 mei 1992; dat hij bovendien op dat ogenblik geen kennis kon krijgen van het advies van de procureur-generaal dat dagtekent van 29 mei 1992; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel opnieuw de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij

tegen het verloop van de hoorzitting van 26 mei 1992, dezelfde grieven herhaalt als deze die hij reeds heeft aangevoerd in het tweede middel van het eerste annulatieberoep;

2.2.3.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het tweede middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.2.4.); dat het derde middel niet gegrond is;

2.2.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel opnieuw de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij de kritiek herneemt geuit in het derde middel tegen de eerste voorlopige schorsing, te weten dat hij diende gehoord te worden door de overheid die de maatregel oplegt, in dezen de Minister van Justitie;

2.2.4.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het derde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.3.4.); dat het vierde middel niet gegrond is;

2.2.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel een schijn van partijdigheid aanvoert; dat te dezen dient verwezen te worden naar de uiteenzetting van verzoekers vierde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.4.1.);

2.2.5.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het vierde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.4.4.); dat een schijn van partijdigheid in hoofde van de Minister erkennen, immers zou betekenen dat niemand nog een schorsing bij orde-maatregel zou kunnen opleggen, hetgeen de uitoefening van het gezag over de gerechtelijke politie lam zou leggen; dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.2.6.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel de schending aanvoert van artikel 8quinquies, derde lid, van het voormeld koninklijk besluit van 3 april 1929 en de onredelijkheid van de motieven; dat hij de kritiek herneemt geformuleerd in het vijfde middel van de eerste zaak (supra sub 2.1.5.1.);

2.2.6.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het vijfde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.5.4.1. - 2.1.5.4.2.); dat de redenering ook ten aanzien van het door de Minister genomen besluit blijft gelden; dat het zesde middel niet gegrond is;

2.3. Het derde annulatieberoep A. 48.171.

2.3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de onregelmatige samenstelling van het Regelingscomité aanvoert; dat hij stelt dat drie leden van het Regelingscomité niet bij ministerieel besluit tot plaatsvervanger waren aangeduid en dus niet gerechtigd waren om aan de zitting van 20 juli 1992 deel te nemen, dat het gaat om advocaat-generaal bij het Hof van Beroep te Gent, A. DE SMET, eerste substituut procureur des Konings te Gent, G. COPPIETERS, en eerste substituut procureur des Konings te Brugge, O. VALCKE, dat hun aanwezigheid een schending inhoudt van artikel 8, § 3, van het koninklijk besluit van 3 april 1929;

2.3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat deze aanwezigheid slechts tot vernietiging moet leiden, indien ze een invloed heeft kunnen uitoefenen op de beraadslaging, dat het uitgebrachte advies in het voordeel was van verzoeker, dat bovendien de hoedanigheid van parketmagistraat determinerend is om in het comité te zetelen, dat de samenstelling steeds

variabel is naargelang de beschikbaarheid van de parketmagistraten;

2.3.1.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de drie voormelde magistraten niet nominatim door de Minister waren aangeduid als plaatsvervangers, dat de onregelmatige samenstelling een invloed kan gehad hebben op de beraadslaging omdat het advies niet unaniem gunstig was, dat dit niet het geval zou zijn geweest indien het advies unaniem gunstig was verleend;

2.3.1.4.1. Overwegende dat naar luid van artikel 8, § 1, van het voormeld koninklijk besluit van 3 april 1929 de Nederlandstalige afdeling van het Regelingscomité een voorzitter omvat, zijnde de oudste Nederlandstalige procureur-generaal in dienstjaren, die niet stemgerechtigd is, alsmede vijf magistraten, te weten de procureur-generaal die de maatregel voorstelt, en de procureurs des Konings bij de rechtbanken van eerste aanleg te Antwerpen, Brugge, Brussel en Gent, en vijf officieren van gerechtelijke politie; dat de plaatsvervangende magistraten door de Minister van Justitie worden aangewezen onder de leden van de parketten van elk hof van beroep en van de voornoemde rechtbanken;

2.3.1.4.2. Overwegende dat uit het proces-verbaal van de zitting van het Regelingscomité op 20 juli 1992 blijkt dat naast de Voorzitter die niet aan de stemming heeft deelgenomen, vier magistraten en vijf officieren van gerechtelijke politie aanwezig waren; dat deze samenstelling, op het eerste gezicht, nog niet zo ongunstig is voor verzoeker, aangezien de officieren van gerechtelijke politie de meerderheid vormden; dat weliswaar niet kan ontkend worden dat drie van de vier magistraten niet nominatim door de Minister vooraf aangewezen waren; dat het advies werd gegeven in volle vakantieperiode, wat de plaatsvervanging kan verklaren;

dat de procureur des Konings te Brussel, noch zijn plaatsvervanger werden opgeroepen, omwille van de te waarborgen onpartijdigheid; dat voorts, luidens artikel 8ter, eerste lid, van het koninklijk besluit van 3 april 1929, het Regelingscomité op geldige wijze zitting houdt wanneer ten minste zes leden aanwezig zijn; dat indien bijgevolg geen rekening wordt gehouden met de drie voornoemde magistraten, de zitting nog op een geldige wijze heeft plaatsgehad; dat het argument door verzoeker gehanteerd dat het advies, indien het unaniem gunstig was verleend, meer invloed op de Minister zou gehad hebben, niet overtuigt; dat immers ook reeds op 14 juni 1990 het Regelingscomité met eenparigheid had geadviseerd verzoekers wedde niet met 20 % te verminderen en de Minister toch de inhouding van 20 % van de wedde had bevolen; dat de leden van het Openbaar Ministerie overigens een hiërarchisch gestructureerd korps vormen; dat luidens artikel 151 van het Gerechtelijk Wetboek de procureur des Konings wordt bijgestaan door een of meer substituten, die onmiddellijk onder zijn toezicht en leiding staan; dat er bijgevolg kan van uitgegaan worden dat, zelfs zonder voorafgaande formele aanduiding door de Minister, een eerste substituut niet anders zal adviseren dan zijn procureur des Konings die hij vervangt; dat luidens artikel 8quinquies, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 3 april 1929, de Minister elke beslissing motiveert, die niet overeenstemt met het uitgebracht advies; dat die eis tot motivering wordt opgelegd ongeacht of het advies werd uitgebracht met een kleine meerderheid, een grote meerderheid of zelfs unaniem; dat al deze gegevens samen genomen erop wijzen dat de samenstelling van het Regelingscomité niet ongunstig voor verzoeker is geweest; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van de fundamentele rechtsbeginselen, van het recht van verdediging, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 14 van het BUPO-Verdrag; dat hij stelt dat de voornoemde rechtsbeginselen en artikelen zijn geschonden door de aanwezigheid op de zitting van het Regelingscomité van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel en van substituut-procureur des Konings J. de CODT als secretaris-verslaggever;

2.3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat te dezen kan verwezen worden naar het arrest nr. 39.156 van 3 april 1992 waarin dit middel werd aangevoerd tegen het ministerieel besluit van 22 juni 1990;

2.3.2.3. Overwegende dat de procureur-generaal als vorderend magistraat uiteraard aanwezig kon zijn op de zitting van het comité en dat hij terecht niet aan de beraadslaging en de stemming heeft deelgenomen; dat artikel 8, § 4, van het voormeld koninklijk besluit van 3 april 1929 bepaalt :

"In iedere afdeling is er een secretaris-verslaggever. Hij is niet stemgerechtigd. Hij wordt in elke zaak door de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel onder de leden van zijn parketten aangewezen";

dat, daargelaten de vraag of het feit dat de secretaris-verslaggever, hoewel niet stemgerechtigd, de beraadslaging bijwoont al dan niet de rechten van de verdediging kan krenken, het koninklijk besluit van 3 april 1929 in geen geval een bepaling bevat die het mogelijk maakt de taak van secretaris-verslaggever te laten vervullen door een lid van het parket van een ander rechtsgebied; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van de hoorplicht; dat dit middel opnieuw aansluit bij het eerste middel tegen de eerste beslissing, met dien verstande dat verzoeker nu twee werkdagen heeft gekregen om zijn verweer voor te bereiden;

2.3.3.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het eerste middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.1.4.1. - 2.1.1.4.3.), met deze toevoeging dat verzoeker op 27 juli 1992 wordt uitgenodigd voor een hoorzitting op 30 juli 1992; dat de termijn van twee dagen weliswaar kort is, doch, gelet op al wat eraan voorafgaat, ook op het feit dat verzoeker op 20 juli 1992, bijgestaan door zijn raadslieden, voor het Regelingscomité zijn standpunt heeft kunnen geven, hem niet in de onmogelijkheid heeft geplaatst dit standpunt nogmaals te bepalen; dat het derde middel niet gegrond is;

2.3.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel opnieuw de schending aanvoert van de hoorplicht, de fundamentele rechtsbeginselen, het recht van verdediging, artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 14 van het BUPO-Verdrag en van het beginsel van de gelijkheid der wapens; dat dit middel het tweede middel herneemt, gericht tegen de eerste beslissing;

2.3.4.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het tweede middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.2.4.); dat het vierde middel niet gegrond is;

2.3.5.1. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel opnieuw de schending van de hoorplicht aanvoert; dat hij stelt dat hij diende gehoord te worden door de Minister zelf;

2.3.5.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het derde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.3.4.); dat het vijfde middel niet gegrond is;

2.3.6.1. Overwegende dat verzoeker als zesde middel de partijdigheid aanvoert; dat hij stelt dat de hoorzitting van 30 juli 1992 wordt gekenmerkt door partijdigheid omdat de procureur des Konings, bijgestaan door substituut-procureur J. de CODY, het verhoor hebben afgenomen;

2.3.6.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het vierde middel in de eerste zaak (supra sub 2.1.4.4.); dat het zesde middel niet gegrond is;

2.3.7.1. Overwegende dat verzoeker als zevende middel de schending aanvoert van het recht van verdediging; dat hij stelt dat het verslag van de procureur-generaal van 29 juni 1992 aan verzoeker niet toeliet zich op enige wijze terdege te verweren, dat het slechts vage en nietszeggende aantijgingen bevat, dat geen dossier ter kennis werd gebracht;

2.3.7.2. Overwegende dat dient vastgesteld dat dit verslag een chronologisch overzicht bevat van de feiten, dat het verwijst naar het gerechtelijk onderzoek lastens verzoeker en naar de weerslag daarvan op het gezag van verzoeker om de brigade van de gerechtelijke politie te Brussel verder te leiden, alsmede op de rechtsonderhorigen; dat dit verslag geen nieuwe gegevens bevat; dat

het door de procureur-generaal werd uitgebracht voor het Regelingscomité; dat verzoeker hieruit geen schending van het recht van verdediging kan afleiden; dat het zevende middel niet gegrond is;

2.3.8.1. Overwegende dat verzoeker als achtste middel de onredelijkheid der motieven aanvoert; dat hij deels het betoog herneemt van het vijfde middel tegen de eerste beslissing;

2.3.8.2. Overwegende dat te dezen dient verwezen te worden naar de bespreking van het vijfde middel tegen de eerste beslissing (supra sub 2.1.5.4.2.); dat er inderdaad dient vastgesteld te worden dat er een omvangrijk onderzoek bestaan heeft over strafrechtelijke feiten waarbij verzoeker betrokken was; dat dit na lezing van het arrest van het Hof van Beroep van 13 juni 1996 bevestigd wordt; dat deze zaak in de media veel aandacht heeft gekregen, zodat ook terdege rekening werd gehouden met de weerslag op de rechtsonderhorigen; dat bijgevolg a posteriori kan gesteld worden dat de motieven die ten grondslag liggen van de drie genomen beslissingen, zoals zij in de aanhef van de bestreden akten worden verwoord, redelijk en afdoend zijn geweest; dat het achtste middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. A. 47.281/IX-419, 47.365/IX-420 en 48.171/IX-421 worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroepen, bepaald op twaalfduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig september 1900 achtennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van
		de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

G. BAETEMAN.